

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὕρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α καὶ σ τ ῶ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ τρίτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτὼ κ' ἐνι κούσῃ,
νέα δρᾶσις Ρωμῶν μὲ τὴν γλῶσσᾳ.

Τρίτῃ τοῦ Μᾶη,
κόσμος βρωμαίει.

Χίλια πέντε καὶ τριάντα
κ' ἱλαρότατα συμβάντα.

Ὁ Φασουλῆς σὰν ὄνος ψάλλει τὸν Μιάη μόνος.

Φ.— Ἦλθε Μᾶης, ἦλθε Μᾶς,
πρὸς τοὺς κήπους στρέφομεν,
καὶ συγχρόνων προτομάς
μὲ Μαῖους στέφομεν.

Μὲς' στὰ πράσινα γρασίδια
ξαπλωμένος σὰν γαῖδοῦρι
στεφανόνω μὲ βρισίδια
τοῦ Ρωμαϊκοῦ τῇ μούρῃ.

Σὲ γεύματ' ἄς καθίσωμε,
ἄς φᾶμε κ' ἄς μεθύσωμε,
κ' ἄς στρώσωμε χοροὺς
σὲ κήπους ἀνθηρούς.

Ἄνθη καὶ νῦν ἄς δρέψωμεν
καὶ μὲ χαρὰν ἄς στέψωμεν
τὸν κύριον Πρωθυπουργόν, ὅπου σὰν ἄνθος κλίνει,
καὶ θέλει μεταρρυθμίσις Ὑπουργικὴ νὰ γίνη.

Στίχους ἄς πλέξωμεν ἄδρους
εἰς τοῦ Μαῖου τοὺς φαῖδρους
κ' εὐώδεις παραδείσους.

Κ' ὑμνήσωμεν περιχαρεῖς
τοὺς πρώτους ἐν ταῖς σοδαροῖς,
τοὺς ἐν ταῖς πρώτοις ἡσούς.

Ἄς ἀτενίσωμεν στρατούς,
μὰ καὶ κοκκίνους ἀετούς
τοῦ Κόντε τοῦ Κορφιᾶτη,
τοῦ νέου Στρατηλάτη,

κ' ἄς τοὺς πετάξωμε' ψηλὰ
δεμένους μὲ κλωστή καλὰ.

Ἄς ἀτενίσωμεν κ' αὐτούς,
ποῦ χάσκουν ἐν ἀργίᾳ
καὶ θέλουν Ὑπουργεῖα.

Κ' ἐνωτισθῶμεν κοπετούς
καὶ σπαραγμὸν καὶ θρῆνον
τῶν δυστυχῶν ἐκείνων.

Ἄνθισε πρωτομαγιά...
πίνω σ' ἔλῳν τὴν ὑγείᾳ...
τί χαραῖς! τί πανηγύρι!

Δώστε τόπο' στὴν ὀργή,
μέλλοντές μας Ὑπουργοί,
πρὶν νὰ γίνετε σὰν τσίροι.

Ἄς τῆς χαραῖς τοῦ χρυσομάλλη
μεταρρυθμίσις καὶ πάλι
γιὰ τὸ κράτος, ἀδελφοί.

Τοῦτο λέγεται σὲ κήπους,
τοῦτο λέγει κάθε τρίπους,
κ' ἡ Δωδώνη κ' οἱ Δελφοί.

Ποιὸς αὐτός, ποῦ ξεπροβάλλει
μέσ' ἀπὸ Μαῖον κάλλι;
Εἶν' ἐκεῖνος ὁ κομίσων
τὸν μεγάλον Πρωθρόν,
καὶ τὸ πᾶν μεταρρυθμίσων
εἰς τὸ πείσμα τῶν νωθῶν.

Ἄνθισε πρωτομαγιά...
τί τραπέζι καὶ τί φαγιά,
ποῖα φύσις γελαστή.

Βάλτε μου να πιω κομμάτι
στην ύγεια του Κορφιάτη...
γελά σου, μεταρρυθμιστή.

Βλέπω κατι φαβορίταις,
βλέπω και πολλούς σιέλους
και θυμούς ρητόρων πάνυ.

Και'ρωτώ της μαργαρίταις
αν ο Κόντες επί τέλους
μεταρρυθμισί θα κάνη.

Όσα λούλουδα' στους κάμπους μαδημένα' ρωτηθήκαν
μέ καυμό ψυχής μεγάλο,
κι' έλα μās αποκριθήκαν
πώς θα γίνη δίχως άλλο.

Σίγουρα λοιπόν θα γίνη,
βρε διαβόντρου μου κουλούκια,
και καθείς ως κουτσοπίνη
μέσα' στ' άγκιναροκούκια.

Σεις Υπουργείων έρασταί, Μαΐων ρόδα δρέψατε
και τον Μπουφίδη στέψατε,
που για την μεταρρύθμισι δουλειαίς με φούνταις έχει
κι' άπάνω κάτω τρέχει.

Και τούτον άξιώσωμεν στεφάνου,
κι' αυτός την μεταρρύθμισιν κλωσσά,
κι' εθύμωσε κι' ο Νόνιος ο Στεφάνου
κι' άλλα της Κυβερνήσεως χρυσά.

Στέψατε με Μαΐους τον Μπουφίδη,
των χαρτοφυλάκιων θιασώται,
μά πάρετε και καγένα κεραμίδι
να τρίβεσθ' εν ανάγκη πότε πότε.

Μάης επρόβαλε και Μās
μ' ένα χαμόγελο γλυκύ,
κι' Αδερωφείους προτομάς
έστεφανώσαμεν εκεί.

Είς τās Αθήνας σεδαστά
μετεκομίσαμεν όσα
έν παρατάξει και πομπή
και στρατιών αναλαμπή.

Με τόνους έλαλήσαμεν
ένθουσιαστικούς,
πάλιν άνεπολήσαμεν
Ήρώδας' Αττικούς.

Τόν ικανοποιήσαμε κι' αυτόν τον Ήπειρώτη
και τον δωρεοδότη,
που δεν λυπήθηκε λεφτά
και μās άνεμαρμάρωσε
τά Στάδια τὰ ζηλευτά,
που κόσμος τὰ καμάρωσε.

Κι' επιθυμώ κι' εγώ πολυ
στο Στάδιον εκείνο
δρομείς ταχώς να γίνω.

Κι' όταν ανάγκη τὸ καλῇ
χωρίς κανένα φόβο
κουμπούρι να τὸ κόβω.

Τόν ικανοποιήσαμε τὸν άνδρα τὸν γενναίον
μὲ μίαν πάνδημον πομπήν τῆς γῆς τῶν Αῠθηνάων,
και βλέποντες τὸ Στάδιον, ποὺ κατεφωτοβόλει,
Θεὸς' σχωρέστον εἶπαμε γιὰ τὸν Αἰέριωφ ἑλαί,
κι' ἔστω μεγάλ' ἡ φήμη του
κι' εὐλογημέν' ἡ μνήμη του.

Λάρνακας μετεφέραμεν λειψάνων ἐξ Αἰγύπτου
στο χωμα τὸ περικλυτὸν τῆς γῆς τῆς μουσολήπτου,
και προτομάς εὐεργετῶν ἐφαιδρυναν τὰ χάλια μās,
και μēs' στὸν ἡλίον ψήσαμε και πάλι τὰ κεφάλια μās.

Κι' εἶπα κι' εγὼ σὰν Πίνδαρος και ψάλτης ὑψιπέτης
εἴθε και κάποιος νὰ βρεθῇ μεγάλος εὐεργέτης,
ὁποῦ νὰ τρέφῃ δωρεὰν στομάχια χασομέρικα
και νὰ μὴν τρέχουνε πολλοὶ γιὰ πλούτη στὴν Αἰμέρικα.

(Ενῶ τοιαῦτα μοναχὸς ὁ Φασουλῆς προσφέρει
ὁ Περικλέτος ἔρχεται μετὰ Μάηδες στὸ χέρι).

Περὶ μεταρρυθμίσεως λαλοῦν τῆς Κυβερνήσεως.

Φ.— Έλα να φάμε, Περικλή, καμμιὰ τσιροσαλάτα.

Π.— Τάμαθες, ἀδελοφούλη μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;

Φ.— Όχι, δὲν ξέρω τίποτε...

Π.— Καρδιά πολλῶν ἐρράγησε,
κι' ἡ νέα μεταρρύθμισις θαρρῶ πὼς ἐναυάγησε.

Φ.— Βρὲ Περικλή, μίλα καλὰ...

Π.— Πολλῶν ἐγάνωσε μαλαὰ

ὁ Κόντες τὸ πιπίνι...

Φ.— Σοῦ λέω πὼς θὰ γίνη.

Π.— Σοῦ λέω πὼς δὲν γίνεται...

Φ.— Σοῦ λέω πὼς ἐτέλεωσε.

Π.— Εγὼ σοῦ λέω, Φασουλῆ, ὅτὰ πόδι πὼς τοὺς ἔλυσαν.

Φ.— Εἶδα καμπόσους Υπουργοὺς με μούτρα γελασμένα.

Π.— Εγὼ τοὺς εἶδα, Φασουλῆ, με μούτρα λυπημένα.

Φ.— Κακὴ σου μέρα, μπουνταλά,

δὲν θὰ τοὺς κύτταξες καλὰ.

Π.— Τοὺς εἶδα τοὺς καυμένους

πολὺ συλλογισμένους.

Φ.— Δὲν ἔτυχε τὸν Μπαλτατζῆ νὰ τὸν ἰδῇς, κασιδιῆ;

Π.— Τὸν εἶδα κάπως σκυθρωπὸ μαζὶ μετὰ τὸν Μπουφίδη.

Φ.— Κι' ὁ Στάτης;

Π.— Περπατεῖ σκυφτός

κι' ὁ Σπύρος ὁ καυμένος.

Φ.— Κι' ὁ Στράτος;

Π.— Φαίνεται κι' αὐτός

κάπως συλλογισμένος.

Φ.— Κι' ὁ Γούναρης ὁ Πατρινός;...

Π.— Στὴν Πάτρα περιμένει,

κι' ἄλλοι προσμένουν Υπουργοὶ νὰ γίνουν οἱ καυμένοι.

Όλοι διαβαίνουν κατηφεῖς, και σὲ Κλαυθμώνων κήπους

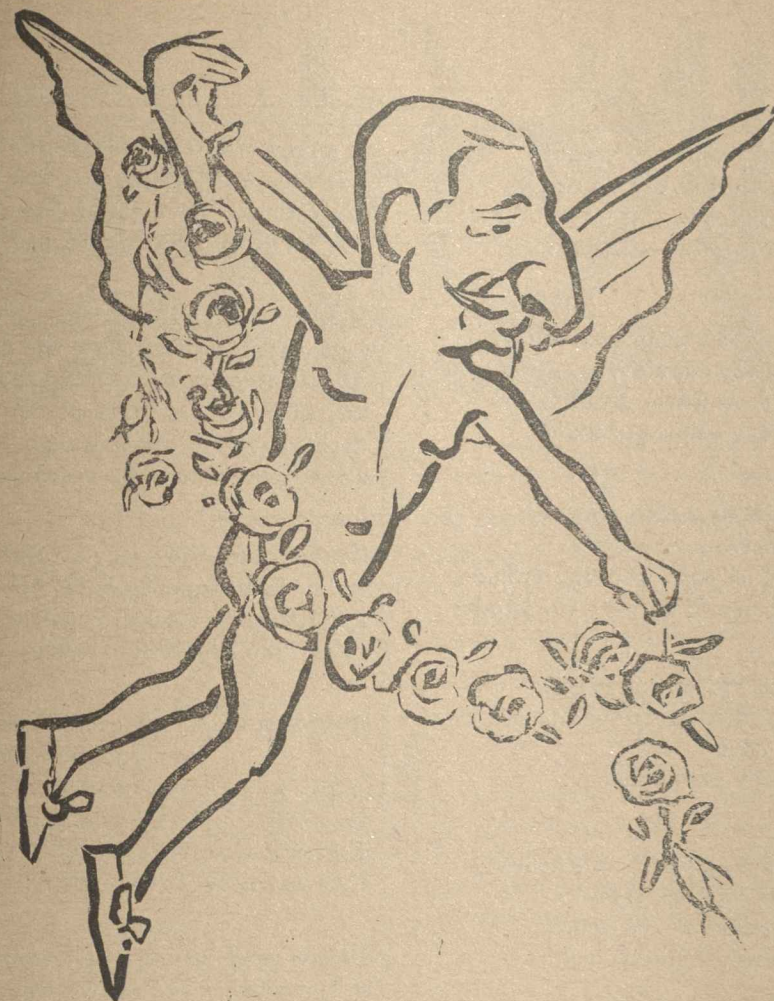
τοὺς βλέπω περιλύπους.

Κι' ἀπὸ τὴν λύπην των αὐτῶν κι' ἀπὸ τὴν ἀθυμίαν

καθένας συμπεραίνει

τὸ στάτους κὼδ πὼς μένει,

και νέαν μεταρρύθμισιν δὲν ἔχουμεν καμμιάν.

Φ.— Κάθε σφῶς τὴν λύπην των προσωρινῇ τὴν κρίνει...
σοῦ λέγω μεταρρύθμισις πὼς σίγουρα θὰ γίνη.

Π.— Θὰ φῶς καμμιὰ ξανάστροφη μετὰ τὴν ἐπιμονή σου.

Φ.— Θὰ γίνη στὸ γεινάτι σου... θὰ γίνη και γκρεμίσου.

Εγὼ τὸν εἶδα ξένοιαστο τὸν Κόντε τὸν Κορφιάτη.

Π.— Εγὼ τὸν εἶδα ποῦ τρεχε μετὰ βίαν στὸ Παλάτι,

και λένε και' στὸν Βασιλεῖα

πὼς εἶπε τί συνέδη,

και πέντε πέντε τὰ σκαλιὰ

τοῦ Παλατιοῦ κατέδη.

Φ.— Εγὼ τὸν εἶδα, βρὲ χαζέ,

περίπατο μετὰ τὸν Σκουζέ.

Π.— Εγὼ τὸν εἶδα, Φασουλῆ, μετὰ λίγη στενοχώρια...

Φ.— Εγὼ τὸν εἶδα σὲ λαντώ...

Π.— Κι' εγὼ σὲ μιὰ βιτώρια.

Αὐτὸς κι' οὐδὲν εὐθύμως ἐπερπάτει,

ἀν κι' οὐδὲν ἠθέλησε τὸν κτύπησε στὸ μάτι,

κι' ὁ κόσμος ἐλυπήθηκε γιὰ τοῦτο κατὰ βάθος

κι' ὁ νέος Πρέσβυς Αῠθῶς.

Και τοῦτο χάσκοντες πολλοὶ

τὸ νόμισαν γιὰ κατι,

κι' ὡς οἰωνὸν, ὁποῦ δηλοῖ

πὼς θὰ τοῦ φάν τὸ μάτι.

Αὐτὸς κι' ὁ Βοκοτόπουλος χαρούμενος ἐφάνη
κι' ἐπλεξε γιὰ τὴν Θέμιδα Μαγιάτικο στεφάνι,
κι' ἐξ ἑλῶν τούτων, Φασουλῆ, κι' ἐξ ἄλλων τεκμηρίων
εἰς γνώσιν φέρομεν κι' ἐμεῖς περιφανῶν κυρίων
ἐπὶ τῇ μεταρρύθμισις ἡ νέα τὰ κορδόνει
και τὴν ἄς πᾶμε χαίροντες ν' ἀκούσωμε τὰ ἡδόνει.

Φ.— Μάθε, Περικλή, και σὺ κι' ὅλοι φίλοι κεχηναῖοι
πὼς μετ' οὐ πολλὴν καιρὸν Υπουργοὶ θὰ γίνουν νέοι,

κι' ἂν σ' αὐτὸ δὲν συμφωνῇς

πρῶτος βλάκας θὰ φανῇς

και θὰ πάθῃς ὅπως πάντα δυνατὸν μασκαράλῃ...

Π.— Μὰ κι' εγὼ σὲ βεβαιῶνω

ἐπισήμως, φαμαρόνω,

πὼς τὸν κόκκινον τὸν Μάη θὰ τοὺς δώσῃς Υπουργιλίκι.

Φ.— Θὰ τοὺς δώσῃς, θὰ τοὺς δώσῃς,

γιὰ νὰ φορμισθοῦν καμπόσοι.

Π.— Δὲν τοὺς δίνει, δὲν τοὺς δίνει

δυστυχῶς, βρὲ Φασουλῆ,

και καμμιὰ μεταβολή

στὸ Κουδέρνο δὲν θὰ γίνη.

Φ.— Στοιχηματωρέ, σοῦ βάζω

πὼς θὰ γίνη πέτοιο κάσο.

Π.— Πάντα κουτομὸς θάσαι.

Φ.— Βρὲ θὰ γίνη, κακὰσε σκάσε.

Αὐτὸς κι' ὁ Βοκοτόπουλος χαρούμενος ἐφάνη

κι' ἐπλεξε γιὰ τὴν Θέμιδα Μαγιάτικο στεφάνι,

κι' ἐξ ἑλῶν τούτων, Φασουλῆ, κι' ἐξ ἄλλων τεκμηρίων

εἰς γνώσιν φέρομεν κι' ἐμεῖς περιφανῶν κυρίων

ἐπὶ τῇ μεταρρύθμισις ἡ νέα τὰ κορδόνει

και τὴν ἄς πᾶμε χαίροντες ν' ἀκούσωμε τὰ ἡδόνει.

Π.— Κι' εγὼ σοῦ λέω πὼς θὰ φῶς μιὰ φάπα, σκυλομούρη...

Φ.— Εγώμαι πάντοτε εὐγενὴς κι' ἀδρόφρων, βρὲ γαῖδοורי,

και' στὰ γρασίδια ἔξάπλωσε γαῖδοურινὰ και πίνε...

σὰν τὸ χαρτοφυλάκιον ἄλλος καυμὸς δὲν εἶναι.

Εἶδα θυέλλας θαλασσῶν, μὰ κι' Ὑπουργῶν τοιαύτας
καὶ πρὸ πολὺ λυπήθηκα τοὺς ναυτιῶντας ναύτας,
τοῦ σκαφιδίου τοῦ σαθροῦ, ποῦ ξέρουν οἱ πολῖται
πῶς κράτος κατ'εὐφημισμὸν Ρωμαϊκὸ καλεῖται.

Τὸ σκάφος κυβερνᾷν σαθρὸν καὶ δύσκολον καὶ ράδιον...
ρέμβασε μὲ τοὺς Μάηδες, ἐλεεινὸν σαρκίον...
σὰν τὸν Ἀδέρωφ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ κάνω Στάδιον
γὰ τοὺς μεγάλους ἀθλητὰς τῶν χαρτοφυλακίων.

Ἐλα νὰ πιοῦμε, Περικλῆ, τοῦ Κλωναρίδη μπύρα,
οὐχ ἥττον ἅς τραθήξωμε καὶ λίγο ρετσινάτο...
Π. — Δὲν ξέρεις, Φασουλῆ, κι' ἐγὼ χαρὰ ποῦ τὴν ἐπήρα
γὰ τῶν Πατρῶν τὸν Γούναρη, τὸν Στάη καὶ τὸν Στράτο.

Εἶναι πικρὸν ποτήριον παντοῦ τῆς οἰκουμένης
τὸ νὰ σὲ κάνουν Ὑπουργὸ κι' ἔπειτα ν' ἀπομένῃς
μ' ἐπιλαχόντος πόνον
στοὺς κήπους τῶν κλαυθμώνων.

Φ. — Ἀλλ' ὅμως ὁ Πρωθυπουργὸς σιμόνει μὲ μπουκέτο
καὶ σὰν κοσύφι κελαῖδεῖ μονάχος, Περικλέτο.
Κάνε ταῦτά σου τέσσερα, πλησίασε κοντά του,
κι' ἂν εἰμπορῆς κατάλαβε τὰ κελαδήματά του.

Μονόλογος Κοροφιάτη συμβολικός κοιμιάτι.

Μ' αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισι τὸν κόσμον θὰ τρελλάνω,
φύγετε γρήγορ' ἀπ' ἐδῶ,
δὲν ἔχω μάτια νὰ σᾶς δῶ,
γιατὶ μὲ ξεθεώσατε καὶ μὲ τὸ παραπάνω.

Λοιπὸν ἢ μεταρρύθμισι καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος,
καὶ θέλει μερδικὸ καθεὶς...
κι' ἐκεῖνος εἶναι συμπαθὴς,
κι' αὐτὸς ἀξιαγάπητος.

Ἐγὼ πολὺ τοὺς ἐκτιμῶ τοὺς ἀνδρας τῆς ἀξίας,
πλὴν Ὑπουργὸν ἂν πάρω
τὸν Γούναρη τὸν κάρω,
θὰ δείξῃ δυσαρέσκειαν ὁ τῆς Παροναξίας.

Γι' αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισι μοῦ ξεφωνίζουν στεῖχα...
δυσαρεστεῖς τοὺς ἑκατὸ κι' εὐχαριστεῖς τοὺς δέκα,
κι' ἂν εὐκολὸν δὲν φαίνεται νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃς,
ἀλλ' ὅμως εἶναι δύσκολον νὰ μὴ δυσαρεστήσῃς.

Ἐπτά χαρτοφυλάκια δὲν ἐπαρκοῦν μονάχα
σὲ τέτοια παραζάλη,
κι' ἤθελα δηρὸν τουλάχιστον γὰρ κάθε φίλον νάχα
καὶ λίγα νᾶναι πάλι.

Μ' αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισι τὸν διὰ δολὸ μοῦ ὄρηκα
καὶ τοὺς ὑποψηφίους μου τοὺς ἀφησάστην γλύκα,
σὰν ἄκουσα φωνὴν γιὰ μὰ βαρύτονη νὰ φθάνῃ
πῶς ἂν γενῇ μεταβολὴ θὰ μοῦ σκορπίσῃ τὴν στήν.

Κινεῖται κατ' ἐπάνω μου κι' ὄλο τὸ Παρλαμέντο,
λιμός, σεισμός, παροξυσμός, καὶ προνουνταιαμέντο.
Δὸς του παράπον' ἀπ' ἐδῶ, νὰ κι' ἀπ' ἐκεῖ γεινάτια...
πῶς ἤθελα μὲς' στοὺς Κορφοὺς καὶ πάλι νὰ πετάξω...
προσέχουνε' στὸ στόμα μου, μὲ βλέπουνε' στὰ μάτια,
ν' ἀκούσουν τώρα τί θὰ πῶ, νὰ δοῦν πῶς θὰ κυττάξω.

Τί κάνετ' ἔτσι, τζόγλαις μου; γιατί βοή καὶ θορήγαι;
γιατὶ τὴν μεταρρύθμισι δὲν θέλετε ν' ἀκούτε;
κι' ὁ Νιόνιος ὁ Στεφάνου μου μοῦ θύμωσε κι' ἐκεῖνος...
καὶ σύ, τοῦ λέω, Νιόνιο μου; καὶ σύ, τοῦ λέω, Βρούτε;

Λυποῦμαι καὶ τοὺς Ὑπουργούς, κι' ἐκεῖνους ποῦ φερμάρον
τὴν θέσι των νὰ πάρουν.

Ἄμμὲ κι' ὁ Στεφανόπουλος πῶς εἰμπορεῖ κι' ἐκεῖνος
τὸν κλῆρον καὶ τὰ γράμματα ν' ἀφήσῃ' στοὺς μνηστῆρας;
ἄμμὲ κι' ὁ Βοκοτόπουλος, τῆς Θέμιδος ὁ Μίνως,
εἶναι σκληρὸν ν' ἀναπαυθῇ' στήν Σανιτὰ τῆς Σύρας.

Βλέπω γεράκια γύρω μου, γαλιάνδραις καὶ στρουθίαι,
κι' ἔγινε θέλωντας καὶ μὴ στρυφνὸς σὰν τὴν Πυθία.
Μὴ μὲ τραδάτε, τζόγλαις μου... σταθῆτε... μὴ μὲ πνέετε
τὸν ἀετὸ τὸν κόκκινον μαῦρον θὰ μοῦ τὸν κάνετε.
Κι' ἐγὼ τὴν μεταρρύθμισι τὴν κάνω, τὴν ξεκάνω,
κι' ὅπως μὲ σκάνετε καὶ σεῖς ἔτσι κι' ἐγὼ σᾶς σκάνω.

Λυποῦμαι γὰρ τὸν Μπαλτατζῆ, λυποῦμαι γὰρ τὸν Σπύρο,
καὶ δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἰδῶ χωρὶς ν' ἀναστενάξω...
βάλτε μου γὰρ προσκέφαλον τὸ μπράτσο των νὰ γύρω
νὰ θυμηθῶ τὸν Γούναρη καὶ γούναις νὰ τινάξω.

Καὶ μὲς' στὴ λύπη τῇ βαρεῖᾳ
γνωστὸ τραγοῦδι νὰ σᾶς πῶ
μὲ θλιβερώτατο σκοπὸν:
κάτω' στοῦ Βάλτου τὰ χωριά,

ὅ' Ἀγραφα καὶ Ἐρόμερο τὸ λέν ὁ Στράτος κι' ἄλλοι
πῶς ἦταν ἀπὸ τὰ γράφα τὸ κάζο τοῦτο πάλι.

Φ. — Λοιπὸν τί λές ἀπ' ὅλ' αὐτὰ; θὰ γέν' ἢ δὲν θὰ γέν' ἢ;
Π. — Τρεῖς πουλάκια κάθονται, καὶ τώρα, τραγοῦνται,
πίνε νὰ γίνῃς τάπα,
καὶ δέξου καὶ μιὰ φάπα.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις

Εἰς τὴν ἐδὸν Σταδίον τὸ Ζαχαροπλαστεῖον
Λουμπιὲ κι' Ἀβραμοπούλου τί κόσμος τὸ κυττά,
καὶ λέει πῶς τοῦ πρέπει τὸ πρῶτον ἀριστεῖον
γὰ τὰ γλυκύσματά του καὶ γὰ τὰ παγωτά,
ποῦ καὶ στήν ἑορτὴν μας ἀπέστειλε καμπόσα,
καὶ τῶν καλαμαράδων κατεδρόσισθ' ἢ γλώσσα.